

skal se, at det er en Blandingsvare, han trakterer med. Det vil maaste lede til, at han, for at skjule dette, gaar hen og tager Etiketten af og maaste endogjaa flistrer en anden paa. Altsaa, man forleder Folk til at gjøre Noget, som de aabenbart ikke burde gjøre. Derfor tror jeg, det er nødvendigt, at man tilføier en Forklaring om, hvad man i Almindelighed vil betragte som en Forfalskning. Jeg skulde mene, at man allerhelst maatte sjoie til: „en skadelig Forfalskning“, Noget, som kunde bevirke Fortræd for dem, der købe saadanne Ting. Saa Fald kan jeg forstaa, at man maa hævde Loven og hævde den med Strænghed, men i det andet Tilfælde tror jeg, at man ikke vil gavne sin Samtid derved, thi det vilde være umuligt for Alle at kunne faae ægte Vin, man kan næsten sige, at Ingen kunde faae ægte Vin, fordi den paa ingen Maade vilde strække til det store Krav, som er til Stede. Den vilde i hvert Tilfælde blive overordentlig dyr, og Smaakaarsfolk kunde kun faae den Vin, hvorpaa der staar Blandingsvin. — Derjom vi forlade dette og gaa over til Bagerne, stiller Sagen sig omtrent paa samme Maade; naar de forbage Mel af forskjellige Kornsorter, skal der paatrykkes Brødet en Seddel, hvorpaa der staar „Blandingsbrød“. Dette vil i Almindelighed virke nedsettende paa Omdømmet af dette Brød; man vil vel i Reglen ikke betragte det som en Forhøjelse af dets Værdi, uagtet det godt kan være det. Derjom man indblandet Hvedemel i Rugmelet for at gjøre Brødet hvidere og lettere, saa er det uden Tvivl en Forbedring, men efter Loven skal Bageren sætte „Bl.“ paa og stemple det som en Vare, der ikke er af reelt Mel. Gaar Bageren derimod hen og i Stedet for Hvedemel putter Rugklib ind i Melet, saa er han paa den tørre Side, saa er han ikke nødt til at sige Noget, thi det er Rug begge Dele, men det er klart, at Varen derved har tabt og ikke vundet. Paa samme Maade mener jeg, det gaar med mange andre Næringsmidler, jeg kan f. Ex. nævne Ol. Det er ganske almindeligt, at Folk ville have Ol med Farve; er det nu Forfalskning af Ol, naar der ved Hjælp af Stoffer, som give Kulør, enten branket Malt eller Sukkerfarve, tilveiebringes en Farve paa Ollet, som ikke hidrører fra den oprindelige Malt, er det en Forfalskning eller ikke? Det er ikke klart efter Loven, men det er sikkert, at Publikum vil have Ollet farvet, vil have det i en Tilstand, som tiltaler Diet og maaste ogsaa Smagen, idet det virker i begge Retninger, baade forandrer Smagen af Ollet og maaste ogsaa giver det større Holdbarhed eller i ethvert Fald

giver det et mere tiltalende Udseende. Dette Krav om at faae Ol af en Farvetone hidrører rimeligvis fra gammel Tid, hvor Maltten var af en saadan Bestaaffenhed, at naar det var kraftigt Ol, vilde det altid blive brunt. Dette er man nu kommen langt bort fra, saaledes at man kan fremstille det kraftigste Ol meget lyst, men den almindelige Mening kræver, for at man skal tro, der er Kraft, at det skal være brunt. Derfor vilde det vistnok være urigtigt, om man ved denne Lov vilde stemple alle disse Ting som Noget, der havde en ringere Værdi, eller som Noget, der skulde ligge udenfor, hvad man betegner som en første Klasses Vare. Med Hensyn til Bestemmelsen om, at Bagerne ikke maa sælge etpunds Hvedebrød uden derpaa at angive Vægten og Navnet, da kan jeg, ærlig talt, ikke forstaa, at man skulde kunne anfæ dette for nødvendigt, thi det rammer jo kun en ganske enkelt Gren af det Hvedebrød, der forhandles, og det rammer egentlig et Hvedebrød, som forholdsvis bliver grumme lidt brugt, men denne Bestemmelse sætter denne Klasse Næringsdrivende paa et andet Punkt end andre. De ere jo undergivne den samme almindelige Konkurrence som alle andre Næringsdrivende, og jeg kan saaledes ikke indse, hvorfor man særlig vil forlange, at et Hvedebrød paa 1 Pbd. skal sælges under andre Billaar og andre Betingelser end alle de øvrige Varer, som forhandles af Fabrikanter og Handlende. Derjom det er Meningen, at man vil bestemme Smaafolk mod at blive snydt, saa kunne de jo snydes og bedrages paa saa mange andre Maader. Altsaa om de ogsaa blive fritagne for at snydes paa Hvedebrød fra 1 Pbd. og opefter, vil det i Virkeligheden ikke forbedre Tilstanden synderlig, men det er et underligt Baand at lægge paa denne Industri fremfor paa alle andre. Man stiller der en Forordning til Noget, som det efter den Fremstilling, man har set af de Bilag, der medfølge Lovforslaget fra Udvalgets Side, vil have sine Bannstikigheder for Bagerne at præstere, idet den samme Vægt Deig ikke altid giver den samme Vægt bagt Brød, da dette jo afhænger af forskjellige Forhold under Bagingen. Den Bager, der altsaa vilde være aldeles sikker paa, at hans særdbagte Brød veiede 1 Pbd., maatte dertil anvende mere Deig, end der ellers hørte til 1 Pbd. Hvedebrød, og Følgen deraf maatte igjen blive, at dette Pund Brød blev dyrere, end et Brød af tilsvarende Deig ellers vilde blive. Det stiller sig, synes det mig, for Kjøberen ganske ligegyldigt, om han faar Brødet lidt lettere eller sværere, naar han skal betale mere for at faae det sværere